

№1 BEST SELLER ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΤΩΝ NEW YORK TIMES

JULIA QUINN

shondaland | NETFLIX

ΜΠΡΙΤΖΕΡΤΟΝ 3

Παραμυθένια πρόταση

11η ΧΙΛΙΑΔΑ

ELXIS

Julia Quinn

ΜΠΡΙΤΖΕΡΤΟΝ 3
Παραμυθένια πρόταση
Μετάφραση: Βιολέττα Ζεύκη

OXIS

Τίτλος πρωτοτύπου: An offer from a gentleman

© Julie Cotler Pottinger, 2001 / © Για την ελληνική γλώσσα σε όλο τον κόσμο:
Εκδόσεις Elxis, 2017 / Οι Εκδόσεις Elxis αποτελούν σήμα των Εκδόσεων Διόπτρα /
Εκδίδεται κατόπιν συμφωνίας με τους HarperCollinsPublishers & JLM Agency.

ISBN: 978-618-219-122-4

Πρώτη ελληνική έκδοση: Μάρτιος 2017

Νέα ψηφιακή έκδοση: Ιανουάριος 2026

Μετάφραση: Βιολέττα Ζεύκη / Επιμέλεια – διόρθωση: Βίκυ Κατσαρού / Προσαρμογή
εξωφύλλου - ψηφιακή σελιδοποίηση: Έρση Σωτηρίου

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή ή ανατύπωση μέρους ή του συνόλου του βιβλίου, σε οποιαδήποτε μορφή, χωρίς την έγγραφη άδεια του εκδότη. Απαγορεύεται η χρήση ή η αναπαραγωγή με οποιονδήποτε τρόπο μέρους ή όλου του βιβλίου για την εκπαίδευση τεχνολογιών ή συστημάτων τεχνητής νοημοσύνης. Τα δικαιώματα επί του παρόντος έργου διατηρούνται ρητά όσον αφορά την εξόρυξη κειμένων και δεδομένων (Άρθρο 4§3) Οδηγία (ΕΕ) 2019/790.

Εκδόσεις Elxis: Αγ. Παρασκευής 40, 121 32 Περιστέρι, Τηλ.: 210 380 52 28, Fax: 210 330 04 39, info@elxisbooks.gr

BIBΛΙΟΠΩΛΕΙΟ books & life: Σόλωνος 93-95, 106 78 Αθήνα, Τηλ.: 210 3300774

Για τη Σεγιέν και την ανάμνηση ενός καλοκαιριού Φραπουτσίνο. Και για τον Πολ επίσης, όσο κι αν δεν του φαίνεται παράξενο να παρακολουθεί στην τηλεόραση μια επέμβαση ανοιχτής καρδιάς την ώρα που τρώμε τα спаγγέτι μας.

Πρόλογος

Όλοι το γνώριζαν ότι η Σόφι Μπέκετ ήταν νόθα.

Όλοι οι υπηρέτες το ήξεραν. Αλλά την αγαπούσαν τη μικρούλα Σόφι, την είχαν αγαπήσει από τότε που είχε πρωτοέρθει στο Πένγκουντ Παρκ στα τρία της χρόνια, ένα μικρό δέμα τυλιγμένο σε ένα παλτό πολύ μεγάλο για εκείνη, που κάποιος άφησε στο κατώφλι της πόρτας μια βροχερή νύχτα του Ιούλη. Κι επειδή την αγαπούσαν, υποκρίνονταν πως εκείνη ήταν όπως ακριβώς την είχε περιγράψει ο έκτος κόμης του Πένγκουντ – η ορφανή κόρη ενός παλιού φίλου. Δεν είχε σημασία που τα πράσινα, στο χρώμα των βρύων, μάτια και τα καστανόξανθα μαλλιά της ταίριαζαν στην εντέλεια με εκείνα του κόμη. Δεν είχε σημασία που το σχήμα του προσώπου της παρουσίαζε μια απίστευτη ομοιότητα με εκείνο της πρόσφατα εκλιπούσης μητέρας του κόμη ή ότι το χαμόγελό της ήταν ακριβές αντίγραφο εκείνου της αδελφής του. Κανείς δεν ήθελε να στενοχωρήσει τη Σόφι – ή να ρισκάρει τη ζωή του – επισημαίνοντας κάτι τέτοιο.

Ο κόμης, κάποιος Ρίτσαρντ Γκάνινγκγουορθ, ουδέποτε έκανε λόγο για τη Σόφι ή την καταγωγή της, αλλά πρέπει κι εκείνος να γνώριζε ότι ήταν δική του νόθα κόρη. Κανείς δεν ήξερε τι έγραφε το γράμμα που είχε ψαρέψει η οικονόμος από την τσέπη της Σόφι όταν την είχαν ανακαλύψει μες στη βροχή εκείνης της νύχτας· ο κόμης είχε κάψει το σημείωμα ελάχιστα δευτερόλεπτα αφού το διάβασε. Κοίταζε το χαρτί καθώς ζάρωνε κι άλλαζε σχήμα μέσα στις φλόγες κι έπειτα πρόσταξε να ετοιμάσουν ένα δωμάτιο για τη Σόφι κοντά στο διδασκαλείο. Από τότε είχε μείνει εκεί. Εκείνος την αποκαλούσε Σοφία, εκείνη «κύριε» και βλέπονταν λίγες φορές τον χρόνο,

όποτε ο κόμης επέστρεφε από το Λονδίνο, κάτι που δεν συνέβαινε και πολύ συχνά.

Ίσως όμως το πιο σημαντικό να ήταν ότι και η Σόφι γνώριζε πως ήταν νόθα. Δεν ήταν απόλυτα σίγουρη πώς το ήξερε, απλώς το ήξερε ίσως όλη της τη ζωή. Είχε λίγες αναμνήσεις από τη ζωή της πριν την άφιξή της στο Πένγκουντ Παρκ, αλλά θυμόταν ένα μεγάλο ταξίδι με άμαξα σε όλη την Αγγλία, θυμόταν και τη γιαγιά της που έβηχε και βαριανάσαινε κι ήταν πολύ αδύνατη και της έλεγε ότι θα ζούσε με τον πατέρα της. Και πάνω από όλα, θυμόταν που στεκόταν στο κατώφλι της πόρτας μες στη βροχή, ξέροντας ότι η γιαγιά της κρυβόταν στους θάμνους, περιμένοντας να δει αν θα άφηναν τη Σόφι να περάσει μέσα.

Ο κόμης άγγιξε με τα δάχτυλά του το πιγούνι του κοριτσιού και ανασήκωσε το κεφάλι του προς το φως. Εκείνη τη στιγμή και οι δυο τους ήξεραν την αλήθεια.

Δεν υπήρχε ούτε ένας που να μη γνώριζε ότι η Σόφι ήταν νόθα κόρη του και κανείς δεν μιλούσε γι' αυτό καθώς ήταν όλοι ευχαριστημένοι με αυτή τη διευθέτηση.

Όσπου ο κόμης αποφάσισε να παντρευτεί.

Η Σόφι χάρηκε πολύ όταν έμαθε τα νέα. Η οικονόμος είχε πει ότι ο μπάτλερ είχε πει πως ο γραμματέας του κόμη είχε πει ότι ο κόμης σχεδίαζε να περνάει περισσότερο χρόνο στο Πένγκουντ Παρκ τώρα που θα ήταν οικογενειάρχης. Κι ενώ δεν θα έλεγε κανείς ότι της Σόφι της έλειπε ο κόμης όταν απουσίαζε –δύσκολο να της λείπει κάποιος που δεν της έδινε και πολλή σημασία ακόμα κι όταν ήταν παρών–, σκέφτηκε ότι θα της έλειπε ίσως αν τον γνώριζε καλύτερα. Και αν τον γνώριζε καλύτερα, μπορεί εκείνος να μην έφευγε τόσο συχνά. Επιπλέον, η υπηρέτρια του ορόφου είχε πει ότι η οικονόμος είχε πει πως ο μπάτλερ των γειτόνων είχε πει ότι η μέλλουσα σύζυγος του κόμη είχε ήδη δύο κόρες, σχεδόν συνομήλικες με τη Σόφι.

Μετά από επτά χρόνια μοναξιάς στο διδασκαλείο, η Σόφι ήταν πανευτυχής. Σε αντίθεση με τα άλλα παιδιά της περιοχής, δεν την

καλούσαν ποτέ στα τοπικά πάρτι και στις εκδηλώσεις. Στην πραγματικότητα, κανείς δεν την αποκαλούσε μπάσταρδη κατάμουτρα – κάτι τέτοιο θα ισοδυναμούσε με το να αποκαλέσει ψεύτη τον κόμη, που είχε μια και καλή δηλώσει ότι η Σόφι ήταν προστατευόμενη του χωρίς να επανέλθει ποτέ στο θέμα.

Ταυτόχρονα όμως ο κόμης δεν είχε ποτέ προσπαθήσει ιδιαίτερα να κερδίσει την αποδοχή της Σόφι. Κι έτσι στα δέκα της, οι καλύτεροι φίλοι της ήταν υπηρέτριες και λακέδες και οι γονείς της θα μπορούσαν να είναι η οικονόμος και ο μπάτλερ.

Μα τώρα θα αποκτούσε αληθινές αδελφές.

Ω, ήξερε ότι δεν θα μπορούσε να τις αποκαλεί αδελφές. Ήξερε ότι θα τη σύστηναν ως Σόφι Μαρία Μπέκετ, η προστατευόμενη του κόμη, αλλά θα ένιωθαν σαν αδελφές. Κι αυτό είχε ουσιαστικά σημασία.

Κι έτσι, ένα απόγευμα του Φλεβάρη, η Σόφι βρέθηκε να περιμένει στο μεγάλο χολ μαζί με τους συγκεντρωμένους υπηρέτες, να κοιτάζουν από το παράθυρο για να δουν την άμαξα του κόμη να ανηφορίζει, μεταφέροντας στο εσωτερικό της τη νέα κόμησσα και τις δύο κόρες της. Και, φυσικά, τον κόμη.

«Πιστεύετε ότι θα με συμπαθήσει;» ψιθύρισε η Σόφι στην κυρία Γκίμπονς, την οικονόμο. «Η σύζυγος του κόμη εννοώ».

«Φυσικά και θα σε συμπαθήσει, καλή μου», απάντησε ψιθυριστά η κυρία Γκίμπονς. Αλλά τα μάτια της δεν πρόδιδαν την ίδια βεβαιότητα με τον τόνο της φωνής της. Η νέα κόμησσα μπορεί να μην έπαιρνε με καλό μάτι την παρουσία του εξώγαμου του συζύγου της.

«Και θα παρακολουθώ μαθήματα μαζί με τις κόρες της;»

«Δεν υπάρχει λόγος να παρακολουθείς εσύ χωριστά».

Η Σόφι έγνεψε καταφατικά σκεπτική κι έπειτα άρχισε να ταράζεται όταν είδε την άμαξα να ανηφορίζει τον δρόμο. «Να τοι!» ψιθύρισε.

Η Κυρία Γκίμπονς τέντωσε το χέρι να της χαϊδέψει το κεφάλι, αλλά η Σόφι είχε ήδη ορμήσει στο παράθυρο πιέζοντας το πρόσωπό της πάνω στο τζάμι.

Ο κόμης κατέβηκε πρώτος, έπειτα στράφηκε προς το εσωτερικό και βοήθησε τα δυο νεαρά κορίτσια να κατέβουν κι εκείνα. Φορούσαν ασορτί μαύρα παλτό. Η μία είχε ροζ κορδέλα στα μαλλιά· η άλλη κίτρινη. Έπειτα, καθώς τα δυο κορίτσια παραμέρισαν, ο κόμης τέντωσε προς τα πάνω το χέρι για να βοηθήσει έναν τελευταίο επιβάτη να αποβιβαστεί από την άμαξα.

Η ανάσα της Σόφι στάθηκε στον λαιμό της όσο περίμενε να προβάλει η νέα κόμησσα. Σταύρωσε τα δαχτυλάκια της κι ένα απλό «Σε παρακαλώ» βγήκε σαν ψίθυρος από τα χείλη της.

Σε παρακαλώ, ας με αγαπήσει.

Ίσως αν την αγαπούσε η κόμησσα, να κατάφερνε να την αγαπήσει και ο κόμης, και ίσως, ακόμα κι αν ουσιαστικά δεν θα την αποκαλούσε κόρη της, τουλάχιστον θα της φερόταν ως τέτοια και θα ήταν στ' αλήθεια μια οικογένεια.

Καθώς η Σόφι κοίταζε από το παράθυρο, η νέα κόμησσα κατέβηκε από την άμαξα, με κινήσεις τόσο χαριτωμένες και άψογες που θυμήθηκε τον ντελικάτο κορυδαλλό ο οποίος κάθε τόσο ερχόταν να πλατσουρίσει στη λεκάνη για τα πουλιά στον κήπο. Ακόμα και το καπέλο της κόμησσας ήταν διακοσμημένο με ένα μακρύ φτερό, με τα τirkουάζ του πούπουλα να λαμποκοπούν στον δριμύ χειμωνιάτικο ήλιο.

«Είναι όμορφη», ψιθύρισε η Σόφι. Έριξε μια γρήγορη ματιά στην κυρία Γκίμπονς πίσω της για να δει την αντίδρασή της, αλλά η οικονόμος στεκόταν σε άκαμπτη προσοχή, με τα μάτια της να κοιτάζουν ευθεία μπροστά, περιμένοντας τον κόμη να φέρει στο σπίτι τη νέα του οικογένεια και να αρχίσουν οι συστάσεις.

Η Σόφι ξεροκατάπιε μην ξέροντας πού ακριβώς έπρεπε να σταθεί. Όλοι οι άλλοι φαίνονταν να έχουν μια προκαθορισμένη θέση. Οι υπηρέτες ήταν παραταγμένοι ανά βαθμό, από τον μπάτλερ ως την πιο ασήμαντη υπηρέτρια στο κελάρι. Ακόμα και τα σκυλιά κάθονταν υπάκουα στη γωνία, με τα λουριά σφιχτά κρατημένα από τον Φύλακα των Λαγωνικών.

Μα η Σόφι δεν είχε ρίζες για να στεριώσει κάπου. Αν ήταν στ' αλήθεια η κόρη του σπιτιού, θα στεκόταν με την γκουβερνάντα της περιμένοντας τη νέα κόμησσα. Αν ήταν στ' αλήθεια η προστατευόμενη του κόμη, θα ήταν πάνω-κάτω στο ίδιο σημείο. Μα η δεσποινίς Τίμονς είχε πάθει ψύξη στο κεφάλι και αρνήθηκε να φύγει από το διδασκαλείο και να κατέβει κάτω. Ούτε ένας από τους υπηρέτες δεν πίστεψε πως η γκουβερνάντα ήταν όντως αδιάθετη. Ήταν καλά την προηγούμενη νύχτα, αλλά κανείς δεν την κατηγόρησε για την εξαπάτηση αυτή. Στο κάτω κάτω, η Σόφι ήταν το μπάσταρδο του κόμη και κανείς δεν ήθελε να είναι εκείνος που θα πρόσφερε μια πιθανή αφορμή προσβολής στη νέα κόμησσα συστήνοντάς τη σαν εξώγαμο του συζύγου της.

Και η κόμησσα θα έπρεπε να είναι τυφλή, ηλίθια ή και τα δύο για να μην καταλάβει αυτοστιγμεί ότι η Σόφι αποτελούσε κάτι παραπάνω από την προστατευόμενη του κόμη.

Ξαφνικά την πλημμύρισε η ντροπή και η Σόφι ζάρωσε σε μια γωνιά καθώς δύο λακέδες άνοιξαν διάπλατα τις εξώπορτες με μια επιβλητική κίνηση. Τα δύο κορίτσια μπήκαν πρώτα κι έπειτα παραμέρισαν καθώς ο κόμης οδηγούσε την κόμησσα στο εσωτερικό του σπιτιού. Ο κόμης σύστησε την κόμησσα και τις κόρες της στον μπάτλερ κι ο μπάτλερ τις σύστησε στους υπηρέτες.

Και η Σόφι περίμενε.

Ο μπάτλερ παρουσίασε τους λακέδες, τον σεφ, την οικονόμο, τους ιπποκόμους. Και η Σόφι περίμενε.

Παρουσίασε τις υπηρέτριες της κουζίνας, τις υπηρέτριες του ορόφου, τις υπηρέτριες του κελαριού. Και η Σόφι περίμενε.

Και τότε επιτέλους ο μπάτλερ –Ράμσλεϊ ήταν το όνομά του– παρουσίασε την πιο ασήμαντη των πιο ασήμαντων από τις υπηρέτριες, ένα κορίτσι από το κελάρι με το όνομα Ντούλσι που είχε προσληφθεί μόλις μία εβδομάδα νωρίτερα. Ο κόμης έγνεψε κι ευχαρίστησε μουρμουρίζοντας και η Σόφι ακόμα περίμενε χωρίς να έχει ιδέα τι να κάνει.

Έτσι καθάρισε τον λαιμό της κι έκανε ένα βήμα μπροστά, με ένα ντροπαλό χαμόγελο ζωγραφισμένο στο πρόσωπό της. Δεν περνούσε πολύ καιρό με τον κόμη, αλλά πάντα έτρεχε μπροστά του κάθε φορά που εκείνος επισκεπτόταν το Πένγουντ Παρκ και πάντα της αφιέρωνε λίγα λεπτά από τον χρόνο του, ρωτώντας τη για τα μαθήματά της πριν τη στείλει πάλι πίσω στο διδασκαλείο.

Ασφαλώς και θα ήθελε πάλι να μάθει για την πρόοδό της στις μελέτες της, ακόμα και τώρα που είχε παντρευτεί. Ασφαλώς και θα ήθελε να μάθει ότι είχε κατακτήσει την επιστήμη του πολλαπλασιασμού των κλασμάτων και ότι η δεσποινίς Τίμονς είχε ήδη χαρακτηρίσει την προφορά της στα γαλλικά «τελειότητα».

Μα εκείνος ήταν απασχολημένος λέγοντας κάτι στις κόρες της κόμησας και δεν την άκουσε. Η Σόφι καθάρισε και πάλι τον λαιμό της, αυτή τη φορά πιο δυνατά, και είπε «Κύριε;» με μια φωνή που βγήκε λίγο πιο τσιριχτή απ' ό,τι ήθελε.

Ο κόμης έκανε μεταβολή. «Α, Σοφία», μουρμούρισε, «δεν κατάλαβα ότι ήσουν στο χολ». Η Σόφι έλαμψε ολόκληρη. Άρα δεν την αγνοούσε τόση ώρα.

«Κι αυτή ποια είναι;» ρώτησε η κόμησσα, κάνοντας ένα βήμα μπροστά για να δει καλύτερα. «Η προστατευόμενή μου», απάντησε ο κόμης. «Η δεσποινίς Σοφία Μπέκετ».

Η κόμησσα κάρφωσε τη Σόφι με ένα εξεταστικό βλέμμα κι έπειτα στένεψε τα μάτια. Κι άλλο.

Και λίγο ακόμα. «Κατάλαβα», είπε.

Και όλοι στο δωμάτιο μάντεψαν στη στιγμή τι είχε καταλάβει.

«Ρόζαμουντ», είπε η κόμησσα, γυρίζοντας προς τα δυο της κορίτσια, «Πόζι, ελάτε μαζί μου».

Τα κορίτσια έτρεξαν αμέσως δίπλα στη μητέρα τους. Η Σόφι διακινδύνεψε ένα χαμόγελο προς το μέρος τους. Η πιο μικρή τής το ανταπέδωσε, αλλά η μεγαλύτερη, με τα μαλλιά σαν χρυσοκλωστές, πήγε

πίσω από τη μητέρα της, σήκωσε ψηλά τη μύτη και κοίταξε βλοσυρά από την άλλη.

Η Σόφι ξεροκατάπτε και χαμογέλασε ξανά στο φιλικό κορίτσι, αλλά αυτή τη φορά εκείνο δάγκωνε αναποφάσιστο το κάτω χείλι του για να χαμηλώσει τελικά το βλέμμα προς το πάτωμα.

Η κόμησσα στράφηκε πάλι προς τη Σόφι και είπε στον κόμη: «Υποθέτω ότι έχεις πει να ετοιμάσουν δωμάτια για τη Ρόζαμουντ και την Πόζι».

Εκείνος έγνεψε καταφατικά. «Κοντά στο διδασκαλείο. Δίπλα ακριβώς από τη Σόφι».

Ακολούθησε μια μεγάλη στιγμή σιωπής κι έπειτα η κόμησσα μάλλον αποφάσισε ότι κάποιες μάχες δεν πρέπει να δίνονται μπροστά στους υπηρέτες, γιατί το μόνο που είπε ήταν: «Τώρα θα ήθελα να πάω πάνω».

Κι έφυγε, παίρνοντας τον κόμη και τις κόρες της μαζί της.

Η Σόφι κοίταξε τη νέα οικογένεια να ανεβαίνει τις σκάλες κι έπειτα, καθώς εκείνοι χάθηκαν πια στο κεφαλόσκαλο, γύρισε προς την κυρία Γκίμπονς και ρώτησε: «Λέτε να πάω πάνω για να βοηθήσω; Θα μπορούσα να ξεναγήσω τα κορίτσια στο διδασκαλείο».

Η κυρία Γκίμπονς έγνεψε αρνητικά. «Φαίνονται κουρασμένες», είπε χωρίς να το εννοεί. «Είμαι σίγουρη ότι θα χρειαστεί να πάρουν έναν υπνάκο».

Η Σόφι συνοφρυώθηκε. Της είχαν πει ότι η Ρόζαμουντ ήταν έντεκα ετών και η Πόζι δέκα. Σίγουρα ήταν κάπως μεγαλούτσικες για να κοιμούνται το μεσημέρι.

Η κυρία Γκίμπονς τη χτύπησε φιλικά στην πλάτη. «Γιατί δεν έρχεσαι μαζί μου; Πολύ θα ήθελα λίγη παρεϊτσα και η μαγείρισσα μου είπε ότι μόλις ξεφούρνισε ένα ταψί βουτήματα. Θα είναι ακόμα ζεστά».

Η Σόφι έγνεψε καταφατικά και την ακολούθησε έξω από το χολ. Θα είχε τον χρόνο το βράδυ να γνωριστεί καλύτερα με τα δύο κορίτσια. Θα τους έδειχνε το διδασκαλείο και θα γίνονταν φίλες και πολύ σύντομα θα ήταν σαν αδελφές.

Η Σόφι χαμογέλασε. Θα ήταν συναρπαστικό να έχει αδελφές.

* * *

Ωστόσο τελικά η Σόφι δεν συνάντησε τη Ρόζαμουντ και την Πόζι –ή τον κόμη και την κόμησσα παρεμπιπτόντως– ως την επόμενη μέρα. Όταν η Σόφι μπήκε στο διδασκαλείο για να πάρει το δείπνο της, παρατήρησε ότι το τραπέζι ήταν στρωμένο για δύο, όχι για τέσσερις, και η δεσποινίς Τίμονς (που είχε, ως εκ θαύματος, συνέλθει από την αδιαθεσία της) είπε ότι η νέα κόμησσα της είχε πει πως η Ρόζαμουντ και η Πόζι ήταν πολύ κουρασμένες από τις μετακινήσεις τους και δεν ήθελαν να φάνε εκείνο το βράδυ.

Αλλά τα κορίτσια έπρεπε να συνεχίσουν τα μαθήματά τους κι έτσι το επόμενο πρωί έφτασαν στο διδασκαλείο, ακολουθώντας κατά πόδας την κόμησσα, ένα μόλις βήμα πιο πίσω η καθεμία. Η Σόφι ήδη μελετούσε τα μαθήματά της εδώ και μία ώρα και σήκωσε το βλέμμα από την αριθμητική της με μεγάλο ενδιαφέρον. Δεν χαμογέλασε στα κορίτσια αυτή τη φορά. Κάτι της έλεγε ότι θα ήταν προτιμότερο να μην το κάνει.

«Δεσποινίς Τίμονς», είπε η κόμησσα.

Η δεσποινίς Τίμονς έκανε μια μικρή υπόκλιση και μουρμούρισε: «Κυρία».

«Ο κόμης μου λέει ότι εσείς θα διδάξετε τις κόρες μου».

«Θα κάνω ό,τι καλύτερο μπορώ, κυρία».

Η κόμησσα έδειξε προς το μεγαλύτερο κορίτσι, με τα χρυσά μαλλιά και τα βαθυγάλανα μάτια. Έμοιαζε, σκέφτηκε η Σόφι, με την πορσελάνινη κούκλα που της είχε στείλει ο κόμης από το Λονδίνο όταν έκλεισε τα επτά της χρόνια.

«Από εδώ», είπε η κόμησσα, «η Ρόζαμουντ. Είναι έντεκα ετών. Κι από εδώ» –τότε έγνεψε προς το άλλο κορίτσι που δεν είχε σηκώσει το βλέμμα από τα παπούτσια της– «η Πόζι. Είναι δέκα ετών».

Η Σόφι κοίταξε την Πόζι με μεγάλο ενδιαφέρον. Σε αντίθεση με τη μητέρα και την αδελφή της, τα μαλλιά και τα μάτια της ήταν αρκετά σκουρόχρωμα και τα μάγουλά της ήταν λίγο στρουμπουλά.

«Και η Σόφι είναι δέκα», απάντησε η δεσποινίς Τίμονς.

Η κόμησσα έσφιξε τα χείλη. «Θα ήθελα να ξεναγήσετε τα κορίτσια στο σπίτι και στον κήπο».

Η δεσποινίς Τίμονς έγνεψε καταφατικά. «Πολύ καλά. Σόφι, άσε κάτω το κοντύλι. Θα επιστρέψουμε στην αριθμητική—»

«Μόνο τα κορίτσια μου», διέκοψε η κόμησσα, με φωνή κάπως καυτή και ψυχρή ταυτόχρονα. «Θα μείνω μόνο εγώ εδώ να μιλήσω με τη Σόφι».

Η Σόφι ξεροκατάπие και προσπάθησε να κοιτάξει την κόμησσα στα μάτια, αλλά κατάφερε να φτάσει μόνο μέχρι το πιγούνι της. Καθώς η δεσποινίς Τίμονς οδηγούσε βιαστικά τη Ρόζαμουντ και την Πόζι έξω από το δωμάτιο, σηκώθηκε περιμένοντας περαιτέρω οδηγίες από την καινούρια σύζυγο του πατέρα της.

«Ξέρω ποια είσαι», είπε η κόμησσα τη στιγμή που έκλεισε η πόρτα.

«Κυρία;»

«Είσαι το μπάσταρδό του και μην προσπαθήσεις να το αρνηθείς».

Η Σόφι δεν μίλησε. Ήταν η αλήθεια, φυσικά, αλλά κανείς δεν της το είχε ποτέ ξεστομίσει. Τουλάχιστον όχι κατάμουτρα.

Η κόμησσα της άρπαξε το πιγούνι, το έσφιξε και το τράβηξε ώσπου η Σόφι αναγκάστηκε να την κοιτάξει στα μάτια. «Άκουσέ με καλά», είπε με απειλητική φωνή. «Μπορεί να ζεις εδώ στο Πένγουντ Παρκ και να παρακολουθείς μαθήματα με τις κόρες μου, αλλά δεν είσαι παρά ένα μπάσταρδο κι αυτό θα είσαι σε όλη σου τη ζωή. Μην κάνεις ποτέ το λάθος να σκεφτείς ότι είσαι τόσο καλή όσο όλοι εμείς οι υπόλοιποι».

Η Σόφι έβγαλε ένα μικρό βογκητό. Τα νύχια της κόμησσας είχαν καρφωθεί στο κάτω μέρος του πιγουνιού της.

«Ο άντρας μου», συνέχισε η κόμησσα, «έχει μια κάπως εσφαλμένη αίσθηση καθήκοντος απέναντί σου. Είναι αξιοθαύμαστο που αναγνωρίζει τα σφάλματά του, αλλά για μένα είναι προσβολή να σε έχω μέσα στο σπίτι μου – να τρως, να ντύνεσαι και να μορφώνεσαι σαν να ήσουν αληθινή του κόρη».

Μα ήταν αληθινή του κόρη. Κι εκείνο ήταν το δικό της σπίτι για πολύ περισσότερο καιρό απ' ό,τι της κόμησσας.

Η κόμησσα άφησε το πιγούνι της απότομα. «Δεν θέλω ούτε να σε βλέπω», της είπε συρίζοντας. «Δεν θα μου απευθύνεις ποτέ τον λόγο και θα φροντίσεις να μη με συνοδεύεις ποτέ. Επιπλέον, απαγορεύεται να μιλάς στη Ρόζαμουντ και την Πόζι παρά μόνο κατά τη διάρκεια των μαθημάτων. Τώρα εκείνες είναι οι κόρες του σπιτιού και δεν πρέπει να σχετίζονται με ανθρώπους σαν εσένα. Καμία απορία;»

Η Σόφι έγνεψε αρνητικά.

«Ωραία».

Και λέγοντας αυτά, βγήκε τρέχοντας από το δωμάτιο, αφήνοντας τη Σόφι με τα πόδια κομμένα και τα χείλη της να τρέμουν. Και με άφθονα δάκρυα.

* * *

Με τον καιρό η Σόφι έμαθε περισσότερα για την επισφαλή της θέση στο σπίτι. Οι υπηρέτες πάντα τα ήξεραν όλα και τελικά όλα έφταναν στα αφτιά της.

Η κόμησσα, που ονομαζόταν Αραμίντα, είχε επιμείνει από την πρώτη κιόλας μέρα η Σόφι να φύγει από το σπίτι. Ο κόμης είχε αρνηθεί. Δεν ήταν απαραίτητο να την αγαπήσει τη Σόφι η Αραμίντα, της είχε πει ψύχραιμα. Δεν ήταν απαραίτητο καν να τη συμπαθήσει. Αλλά έπρεπε να την ανεχτεί. Είχε ήδη το κορίτσι υπό την ευθύνη του για επτά χρόνια και δεν επρόκειτο να σταματήσει να το κάνει τώρα.

Η Ρόζαμουντ και η Πόζι ακολούθησαν το παράδειγμα της Αραμίντα και συμπεριφέρονταν στη Σόφι με εχθρότητα και περιφρόνηση, αν και η καρδιά της Πόζι δεν ήταν τόσο σαδιστική και σκληρή όσο της Ρόζαμουντ. Το καλύτερο της Ρόζαμουντ ήταν να τσιμπάει και να στρίβει το δέρμα στη ράχη της παλάμης της Σόφι όταν δεν έβλεπε η δεσποινίς Τίμονς. Η Σόφι δεν έλεγε ποτέ κουβέντα· αμφέβαλλε αν η δεσποινίς Τίμονς θα είχε το θάρρος να επιπλήξει τη Ρόζαμουντ (που ήταν βέβαιο ότι θα έτρεχε στην Αραμίντα με το ψέμα στο τσεπάκι) και αν κάποιος παρατηρούσε ότι τα χέρια της Σόφι ήταν μονίμως μαύρα και μπλε, σίγουρα δεν το επισήμαινε.

Η Πόζι κάθε τόσο της έδειχνε λίγη καλοσύνη, αν και συνήθως απλώς αναστέναζε κι έλεγε: «Η μαμά μου μου λέει να μην είμαι καλή μαζί σου».

Όσο για τον κόμη, εκείνος δεν παρενέβαινε ποτέ.

Η ζωή της Σόφι συνεχίστηκε στο ίδιο πνεύμα για τέσσερα χρόνια, ώσπου ο κόμης εξέπληξε τους πάντες γαντζώνοντας το χέρι στο στήθος του την ώρα που έπαιρνε το τσάι του στον κήπο με τις τριανταφυλλιές, έβγαλε έναν τραχύ αναστεναγμό κι έπεσε με το πρόσωπο στα χαλίκια.

Δεν ανέκτησε ποτέ τις αισθήσεις του.

Όλοι έμειναν έκπληκτοι. Ο κόμης ήταν μόλις σαράντα ετών. Ποιος να το 'ξερε ότι η καρδιά του θα τον πρόδιδε σε τόσο νεαρή ηλικία; Περισσότερο απ' όλους έμεινε εμβρόντητη η Αραμίντα, που προσπαθούσε μάλλον απεγνωσμένα από τη νύχτα του γάμου τους να συλλάβει τον βαρυσήμαντο διάδοχο.

«Μπορεί να περιμένω παιδί!» έσπευσε να πει στους δικηγόρους του κόμη. «Δεν μπορείτε να παραχωρήσετε τον τίτλο σε κάποιον μακρινό ξάδελφο. Υπάρχει μεγάλη πιθανότητα να περιμένω παιδί».

Μα δεν περίμενε παιδί, κι όταν διαβάστηκε η διαθήκη του κόμη έναν μήνα αργότερα (οι δικηγόροι θέλησαν να δώσουν στην κόμησσα επαρκή χρόνο για να βεβαιωθεί αν ήταν έγκυος), η Αραμίντα αναγκάστηκε να καθίσει δίπλα στον νέο κόμη, έναν μάλλον άσωτο νεαρό που ήταν συχνότερα μεθυσμένος παρά νηφάλιος.

Οι περισσότερες από τις επιθυμίες του κόμη ήταν αναμενόμενες. Άφησε κληροδοτήματα σε αφοσιωμένους υπηρέτες. Κληροδότησε κεφάλαια στη Ρόζαμουντ, στην Πόζι, ακόμα και στην Σόφι, εξασφαλίζοντας ότι και τα τρία κορίτσια θα είχαν αξιοσέβαστες προίκες.

Κι έπειτα ο δικηγόρος έφτασε στο όνομα της Αραμίντα.

«Στη σύζυγό μου Αραμίντα Γκάνινγκγουορθ, κόμησσα του Πένγουντ, αφήνω ετήσιο εισόδημα δύο χιλιάδων στερλινών—»

«Μόνο αυτό;» φώναξε η Αραμίντα.

«Υπό τον όρο να συμφωνήσει να παραχωρήσει στέγη και φροντίδα στην προστατευομένη μου, δεσποινίδα Σοφία Μαρία Μπέκετ, ώσπου η

τελευταία να φτάσει στην ηλικία των είκοσι ετών, οπότε το ετήσιο εισόδημά της θα τριπλασιαστεί στις έξι χιλιάδες στερλίνες».

«Δεν τη θέλω», ψιθύρισε η Αραμίντα.

«Δεν χρειάζεται να την πάρετε εσείς», της υπενθύμισε ο δικηγόρος.
«Μπορείτε να—»

«Να ζήσω με δύο ψωροχιλιάδες τον χρόνο;» ξέσπασε εκείνη. «Δεν το νομίζω».

Ο δικηγόρος, που ζούσε με πολύ λιγότερα από δύο χιλιάδες τον χρόνο, δεν είπε τίποτα. Ο νέος κόμης, που έπινε ακατάπαυστα σε όλη τη διάρκεια της συνάντησης, απλώς σήκωσε αδιάφορα τους ώμους. Η Αραμίντα σηκώθηκε.

«Ποια είναι η απόφασή σας;» ρώτησε ο δικηγόρος.

«Θα την πάρω», είπε εκείνη χαμηλόφωνα.

«Να βρω το κορίτσι και να της το πω;»

Η Αραμίντα έγνεψε αρνητικά με το κεφάλι. «Θα της το πω εγώ».

Μα όταν η Αραμίντα βρήκε τη Σόφι, παρέλειψε μερικά σημαντικά στοιχεία...

Κεφάλαιο 1

Η πιο περιζήτητη πρόσκληση της φετινής χρονιάς πρέπει χωρίς αμφιβολία να είναι εκείνη στον μασκέ χορό των Μπρίτζερτον, που θα διεξαχθεί την ερχόμενη Δευτέρα. Πράγματι, βήμα δεν μπορεί να κάνει κανείς χωρίς να ακούσει, θέλει δεν θέλει, κάποια μανούλα της υψηλής κοινωνίας σχετικά με το ποιοι θα συμμετάσχουν και, ακόμα πιο σημαντικό ίσως, ποιος θα φορέσει τι.

Ωστόσο, κανένα από τα προαναφερθέντα ζητήματα δεν είναι τόσο ενδιαφέρον όσο εκείνο των δύο άγαμων αδελφών Μπρίτζερτον, του Μπένεντικτ και του Κόλιν. (Πριν επισημάνει κανείς ότι υπάρχει κι ένας τρίτος άγαμος αδελφός Μπρίτζερτον, επιτρέψτε στη Γράφουσα να σας διαβεβαιώσει ότι είναι πλήρως ενήμερη για την ύπαρξη του Γκρέγκορι Μπρίτζερτον. Ωστόσο, εκείνος είναι μόλις δεκατεσσάρων ετών και άρα άσχετος με τη συγκεκριμένη στήλη, η οποία, όπως είθισται στις στήλες της Γράφουσας, αφορά το ιερότερο όλων άθλημα: την αναζήτηση συζύγου.)

Αν και οι κύριοι Μπρίτζερτον δεν είναι παρά μόνο αυτό –απλοί κύριοι– εξακολουθούν να θεωρούνται δύο από τα λαβράκια της σεζόν. Ως γνωστόν, αμφότεροι διαθέτουν διόλου ευκαταφρόνητες περιουσίες, ενώ δεν απαιτούνται μαντικές ικανότητες για να μάθει κανείς ότι, όπως και τα οκτώ τέκνα Μπρίτζερτον, διαθέτουν την ομορφιά των Μπρίτζερτον.

Άραγε κάποια τυχερή κορασίδα θα εκμεταλλευτεί το μυστήριο της μασκέ βραδιάς για να τυλίξει έναν από τους κατάλληλους εργένηδες;

Η Γράφουσα δεν θα μπει καν στον κόπο να επιχειρήσει προγνωστικά.

«Σόφι! Σόφιιιιιιιιιι!»

Οι στριγκλιές της θα μπορούσαν να σπάσουν και γυαλί. Ή τουλάχιστον ένα τύμπανο αφτιού.

«Έρχομαι, Ρόζαμουντ! Έρχομαι!» Η Σόφι σήκωσε το ρέλι της βαριάς μάλλινης φούστας της κι ανέβηκε τρέχοντας τις σκάλες, γλιστρώντας στο τέταρτο σκαλοπάτι και καταφέρνοντας να κρατηθεί από την κουπαστή λίγο πριν προσγειωθεί πάνω στον πισινό της. Έπρεπε να θυμάται ότι οι σκάλες θα γλιστρούσαν· μόλις το ίδιο πρωί είχε βοηθήσει την υπηρέτρια του ισογείου να τις περάσει με κερί.

Σταματώντας με μια τελευταία ολίσθηση μπροστά στην πόρτα του υπνοδωματίου της Ρόζαμουντ και ασθμαίνοντας ακόμα, η Σόφι είπε: «Ναι;»

«Το τσάι μου είναι κρύο».

Η Σόφι ήθελε να πει: «Ήταν ζεστό όταν σου το έφερα πριν από μια ώρα, τεμπέλα μου». Αλλά είπε τελικά: «Θα σου φέρω άλλη τσαγιέρα».

Η Ρόζαμουντ φύσηξε τη μύτη της. «Το καλό που σου θέλω».

Η Σόφι τέντωσε τα χείλη σε κάτι που ακόμα κι ένας μισότυφλος θα αποκαλούσε χαμόγελο και πήρε το σερβίτσιο του τσαγιού. «Τα μπισκότα να τα αφήσω;» ρώτησε.

Η Ρόζαμουντ τίναξε απαξιωτικά το όμορφο κεφάλι της. «Θέλω φρέσκα».

Με τους ώμους κάπως κυρτωμένους από το υπερφορτωμένο σερβίτσιο τσαγιού, η Σόφι βγήκε από το δωμάτιο, προσέχοντας μην αρχίσει την γκρίνια πριν φτάσει στον διάδρομο. Η Ρόζαμουντ πάντα ζητούσε τσάι και μετά ούτε που σκεφτόταν να το πιει ώσπου να περάσει μια ώρα. Τότε όμως, φυσικά, ήταν πια κρύο κι έτσι έπρεπε να ζητήσει καινούρια τσαγιέρα.

Κι αυτό σήμαινε ότι η Σόφι συνεχώς ανεβοκατέβαινε τρέχοντας τις σκάλες, πάνω-κάτω, πάνω-κάτω. Ήταν φορές που έλεγε πως αυτή ήταν όλη της η ζωή.

Πάνω-κάτω, πάνω-κάτω.

Και φυσικά να μπαλώνει και να μαντάρει τα ρούχα, να σιδερώνει, να χτενίζει, να γυαλίζει παπούτσια, να στρώνει κρεβάτια...

«Σόφι!» Η Σόφι έκανε μεταβολή για να δει την Πόζι που κατευθυνόταν προς το μέρος της.

«Σόφι, ήθελα να σε ρωτήσω, νομίζεις ότι αυτό το χρώμα μου πάει;»

Η Σόφι εξέτασε τη στολή γοργόνας της Πόζι. Το πατρόν δεν ήταν απόλυτα ταιριαστό για την Πόζι, που ποτέ δεν έχασε τα παιδικά παχάκια, αλλά το χρώμα όντως αναδείκνυε με τον καλύτερο τρόπο την ομορφιά της.

«Είναι υπέροχη αυτή η απόχρωση του πράσινου», απάντησε η Σόφι με αρκετή ειλικρίνεια. «Κάνει τα μάγουλά σου να φαίνονται πολύ ροδαλά».

«Ω, ωραία. Πολύ χαίρομαι που σου αρέσει. Έχεις ταλέντο στο να επιλέγεις τα ρούχα μου». Η Πόζι χαμογέλασε και τεντώθηκε για να πάρει ένα ζαχαρωμένο μπισκότο από τον δίσκο. «Η μητέρα μάς έπρηξε όλη την εβδομάδα για τον μασκέ χορό και ξέρω ότι δεν πρόκειται να με αφήσει να πάω αν δεν είμαι κούκλα. Ή» –το πρόσωπο της Πόζι συνοφρυώθηκε σε μια γκριμάτσα– «αν εκείνη θεωρεί ότι δεν είμαι κούκλα. Είναι αποφασισμένη μία από τις δυο μας να τυλίξει έναν από τους εναπομείναντες αδελφούς Μπρίτζερτον, ξέρεις».

«Ξέρω».

«Και σαν να μην έφτανε αυτό, εκείνη η Γουίσλνταουν πάλι έγραψε γι' αυτούς. Κι αυτό» –η Πόζι τελείωσε το μάσημα και σταμάτησε για να καταπιεί– «της ανοίγει την όρεξη».

«Ήταν καλή η στήλη σήμερα το πρωί;» ρώτησε η Σόφι μετακινώντας τον δίσκο για να τον στηρίξει στον γοφό της. «Δεν πρόλαβα ακόμα να τη διαβάσω».

«Ω, τα συνηθισμένα», είπε η Πόζι με μια κίνηση του χεριού της. «Αλήθεια, τώρα, είναι φορές που γίνεται πολύ βαρετή, ξέρεις».

Η Σόφι προσπάθησε να χαμογελάσει αλλά χωρίς επιτυχία. Και τι δεν θα 'δινε για να ζήσει μία μέρα από τη βαρετή ζωή της Πόζι. Εντάξει, ίσως να μην ήθελε να έχει την Αραμίντα για μητέρα, αλλά δεν θα την πείραζε μια ζωή με χορούς, βόλτες και μουσικές βραδιές.

«Για να σκεφτώ», είπε η Πόζι. «Είχε μια κριτική του πρόσφατου χορού της λαίδης Γουόρθ, που φαίνεται μάλλον γοητευμένη με κάποιο κορίτσι

από τη Σκοτία κι έπειτα είχε ένα εκτενές κομμάτι για τον επερχόμενο χορό μασκέ των Μπρίτζερτον».

Η Σόφι αναστέναξε. Διάβαζε για τον επερχόμενο χορό μασκέ εδώ και εβδομάδες και, παρότι δεν ήταν παρά η καμαριέρα (και περιστασιακά μια οικιακή υπηρέτρια επίσης, όποτε η Αραμίντα αποφάσιζε ότι δεν δούλευε αρκετά σκληρά), δεν μπορούσε παρά να εύχεται να πάει στον χορό.

«Εγώ θα ενθουσιαζόμουν αν αρραβωνιαζόταν εκείνος ο υποκόμης ο Γκουέλφ», παρατήρησε η Πόζι κι έπιασε άλλο ένα μπισκότο. «Αυτό θα σήμαινε έναν εργένη λιγότερο που η μητέρα θα καταδιώκει ως υποψήφιο γαμπρό. Έτσι κι αλλιώς, δεν έχω ελπίδες να τραβήξω την προσοχή του». Δάγκωσε το μπισκότο· ακούστηκε να θρυμματίζεται με θόρυβο μέσα στο στόμα της. «Ελπίζω η λαίδη Γουίσλνταουν να έχει δίκιο όσον αφορά το πρόσωπό του».

«Μάλλον έχει δίκιο», απάντησε η Σόφι. Διάβαζε την Κοινωνική Στήλη της λαίδης Γουίσλνταουν από τότε που είχε πρωτοεκδοθεί το 1813 και η αρθρογράφος των κουτσομπολιών ήταν σχεδόν πάντα αλάνθαστη σε ό,τι αφορούσε τα συνοικέσια.

Φυσικά η Σόφι δεν είχε ποτέ την ευκαιρία να δει από κοντά τα συνοικέσια. Αν όμως κάποιος διάβαζε αρκετά συχνά τη Γουίσλνταουν, ένιωθε σχεδόν μέρος της λονδρέζικης υψηλής κοινωνίας χωρίς ουσιαστικά να είναι παρών στους χορούς.

Όντως, η ανάγνωση της Γουίσλνταουν ήταν στ' αλήθεια η αγαπημένη ασχολία της Σόφι. Είχε ήδη διαβάσει όλα τα μυθιστορήματα στη βιβλιοθήκη και, σε αντίθεση με την Αραμίντα, τη Ρόζαμουντ αλλά και την Πόζι που δεν αγαπούσαν ιδιαίτερα το διάβασμα, η Σόφι δεν έβλεπε την ώρα να δει ένα καινούριο βιβλίο να μπαίνει στο σπίτι.

Μα η Γουίσλνταουν ήταν πολύ διασκεδαστική. Κανείς ουσιαστικά δεν γνώριζε την αληθινή ταυτότητα της αρθρογράφου. Όταν η μεγάλη φυλλάδα είχε πρωτοκυκλοφορήσει δύο χρόνια νωρίτερα, οι εικασίες έδιναν κι έπαιρναν. Ακόμα και τώρα, όποτε η λαίδη Γουίσλνταουν ανέφερε κάποιο ενδιαφέρον κουτσομπολιό, ο κόσμος άρχιζε ξανά να το κουβεντιάζει και να

μαντεύει κι αναρωτιόταν ποιος στην ευχή μπορούσε να δίνει αναφορά με τέτοια ταχύτητα και ακρίβεια.

Και για τη Σόφι, η Γουίσλνταουν αποτελούσε την ευκαιρία για μια δελεαστική κλεφτή ματιά στον κόσμο που θα μπορούσε να είναι ο δικός της, αν οι γονείς της είχαν νομιμοποιήσει την ένωσή τους. Θα ήταν η κόρη ενός κόμη, όχι το μπάσταρδο ενός κόμη· το επώνυμό της θα ήταν Γκάνινγκουορθ αντί για Μπέκετ.

Έστω μόνο για μια φορά, θα ήθελε να είναι εκείνη που θα επιβιβαζόταν στην άμαξα και θα πήγαινε στον χορό.

Αντίθετα, ήταν εκείνη που έντυνε τις άλλες για τις νύχτες τους στην πόλη, σφίγγοντας τον κορσέ της Πόζι ή χτενίζοντας τα μαλλιά της Ρόζαμουντ ή γυαλίζοντας ένα ζευγάρι παπούτσια της Αραμίντα.

Όμως δεν μπορούσε –ή τουλάχιστον δεν έπρεπε– να παραπονιέται. Μπορεί να ήταν αναγκασμένη να υπηρετεί ως υπηρέτρια την Αραμίντα και τις κόρες της, αλλά τουλάχιστον είχε ένα σπίτι. Κι αυτό ήταν μια πολυτέλεια που πολλά κορίτσια στη θέση της δεν την είχαν.

Όταν πέθανε ο πατέρας της, δεν της είχε αφήσει τίποτα. Δηλαδή, τίποτα πέρα από ένα κεραμίδι πάνω από το κεφάλι της. Η διαθήκη του εξασφάλιζε ότι δεν θα μπορούσαν να τη διώξουν πριν κλείσει τα είκοσι χρόνια της. Αποκλείεται η Αραμίντα να στερούνταν τέσσερις χιλιάδες στερλίνες τον χρόνο διώχνοντας τη Σόφι.

Όμως εκείνες οι τέσσερις χιλιάδες στερλίνες ήταν της Αραμίντα, όχι της Σόφι, και η Σόφι δεν είχε δει ούτε μία πένα από αυτές. Πάνε τα όμορφα ρούχα που φορούσε κάποτε, τη θέση τους πήρε το χοντρό μαλλί των υπηρετριών. Κι έτρωγε ό,τι και οι υπόλοιπες υπηρέτριες – δηλαδή ό,τι η Αραμίντα, η Ρόζαμουντ και η Πόζι επέλεγαν να αφήσουν.

Ωστόσο, τα εικοστά γενέθλια της Σόφι ήρθαν και πέρασαν περίπου έναν χρόνο νωρίτερα κι εκείνη ήταν ακόμα εδώ, ακόμα ζούσε στην οικία Πένγουντ, ακόμα υπηρετούσε την Αραμίντα. Για κάποιον άγνωστο λόγο – ίσως επειδή δεν ήθελε να εκπαιδεύσει (ή να πληρώσει) μια νέα υπηρέτρια– η Αραμίντα είχε επιτρέψει στη Σόφι να παραμείνει στο σπιτικό της.

Και η Σόφι παρέμεινε. Αν η Αραμίντα ήταν ο διάβολος που ήδη γνώριζε, τότε ο υπόλοιπος κόσμος ήταν ο διάβολος που δεν γνώριζε. Και η Σόφι δεν είχε ιδέα ποιος από τους δύο θα ήταν χειρότερος.

«Δεν είναι βαρύς αυτός ο δίσκος;»

Η Σόφι ανοιγόκλεισε τα μάτια διώχνοντας την ονειροπόλησή της και εστίασε στην Πόζι, που έπαιρνε το τελευταίο μπισκότο από τον δίσκο. Να πάρει! Ήλπιζε να το φάει εκείνη στα κρυφά. «Ναι», μουρμούρισε. «Ναι, αρκετά. Πρέπει να τον πάω στην κουζίνα».

Η Πόζι χαμογέλασε. «Καλά, δεν σε κρατάω άλλο, αλλά όταν τελειώσεις με αυτό, μπορείς να μου σιδερώσεις τη ροζ τουαλέτα; Θα τη φορέσω απόψε. Ω, υποθέτω ότι πρέπει να μου ετοιμάσεις και τα ασορτί παπούτσια. Λερώθηκαν λίγο την τελευταία φορά που τα φόρεσα και ξέρεις τι παράξενη που είναι η μητέρα με τα παπούτσια. Δεν έχει σημασία που δεν φαίνονται κάτω από τη φούστα μου. Εκείνη θα παρατηρήσει και το πιο μικροσκοπικό ίχνος βρομιάς τη στιγμή που θα τη σηκώσω για να ανέβω ένα σκαλοπάτι».

Η Σόφι έγνεψε καταφατικά, προσθέτοντας νοερά ό,τι της ζήτησε η Πόζι στην καθημερινή της λίστα καθηκόντων.

«Τα λέμε αργότερα, λοιπόν!» Δαγκώνοντας το τελευταίο εκείνο μπισκότο, η Πόζι έκανε μεταβολή και εξαφανίστηκε μέσα στο υπνοδωμάτιό της. Και η Σόφι κατέβηκε σέρνοντας το βήμα της ως την κουζίνα.

Λίγες μέρες αργότερα, η Σόφι ήταν γονατιστή με καρφίτσες ανάμεσα στα δόντια της καθώς έκανε τις επιδιορθώσεις της τελευταίας στιγμής στη στολή μασκέ της Αραμίντα. Η τουαλέτα της Βασίλισσας Ελισάβετ είχε παραδοθεί στην εντέλεια από τη μοδίστρα, αλλά η Αραμίντα επέμενε ότι τώρα ήταν ενάμισι χιλιοστό πιο φαρδιά στη μέση.

«Τώρα πώς είναι;» ρώτησε η Σόφι, μιλώντας μέσα από τα δόντια της για να μην πέσουν οι καρφίτσες.

«Πολύ σφιχτό». Η Σόφι μετακίνησε μερικές καρφίτσες. «Τώρα;»

«Πολύ χαλαρό».

Η Σόφι δεν άλλαξε τίποτα και ρώτησε: «Ορίστε. Τώρα πώς είναι;»

Η Αραμίντα τελικά ανακοίνωσε: «Εντάξει».

Η Σόφι χαμογέλασε από μέσα της και σηκώθηκε για να βοηθήσει την Αραμίντα να βγάλει την τουαλέτα.

«Να είναι έτοιμη σε μία ώρα για να μην πάμε στον χορό αργοπορημένες», είπε η Αραμίντα.

«Φυσικά», μουρμούρισε η Σόφι. Είχε διαπιστώσει ότι τη διευκόλυνε αρκετά να λέει απλώς «φυσικά» κάθε φορά που συνομιλούσε με την Αραμίντα.

«Αυτός ο χορός είναι πολύ σημαντικός», είπε κοφτά η Αραμίντα. «Η Ρόζαμουντ πρέπει φέτος να εξασφαλίσει ένα συμφέρον συνοικέσιο. Ο νέος κόμης—» Ρίγησε αηδιασμένη· εξακολουθούσε να θεωρεί τον νέο κόμη παρείσακτο, παρόλο που ήταν ο πιο στενός άντρας συγγενής του παλιού κόμη εν ζωή. «Λοιπόν, μου είπε ότι φέτος είναι η τελευταία χρονιά που μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε την Οικία Πένγουντ στο Λονδίνο. Τι θράσος! Στο κάτω κάτω, εγώ είμαι η χήρα κόμησσα και η Ρόζαμουντ με την Πόζι είναι οι κόρες του κόμη».

Οι θετές κόρες του, διόρθωσε από μέσα της η Σόφι.

«Έχουμε κάθε δικαίωμα να χρησιμοποιήσουμε την Οικία Πένγουντ γι' αυτή τη σεζόν. Τι σκοπεύει να κάνει με το σπίτι, ιδέα δεν έχω».

«Ίσως θέλει να συμμετάσχει κι εκείνος στη σεζόν και να αναζητήσει μία σύζυγο», πρότεινε η Σόφι. «Θα επιθυμεί να αποκτήσει διάδοχο, είμαι βέβαιη».

Η Αραμίντα κατσούφιασε. «Αν η Ρόζαμουντ δεν κάνει πλούσιο γάμο, δεν ξέρω τι θα απογίνουμε. Είναι πολύ δύσκολο να βρούμε ένα κατάλληλο σπίτι για να νοικιάσουμε. Και πολύ ακριβό επίσης».

Η Σόφι παρέλειψε να επισημάνει ότι τουλάχιστον η Αραμίντα δεν χρειαζόταν να πληρώσει για την προσωπική της υπηρέτρια. Πράγματι, ώσπου η Σόφι να κλείσει τα είκοσι, εκείνη λάμβανε τέσσερις χιλιάδες στερλίνες τον χρόνο, απλώς για να έχει μία προσωπική υπηρέτρια.

Η Αραμίντα χτύπησε τον μέσο με τον αντίχειρα. «Μην ξεχάσεις ότι η Ρόζαμουντ θα χρειαστεί να της πουδράρεις τα μαλλιά».

Η Ρόζαμουντ συμμετείχε μεταμφιεσμένη ως Μαρία Αντουανέτα. Η Σόφι είχε ρωτήσει αν σκόπευε να προσθέσει και έναν δακτύλιο από ψεύτικο αίμα γύρω από τον λαιμό της. Μα η Ρόζαμουντ δεν το είχε βρει αστείο.

Η Αραμίντα φόρεσε την τουαλέτα της, σφίγγοντας τη ζώνη με γρήγορες, δυνατές κινήσεις. «Και η Πόζι—» Η μύτη της ζάρωσε. «Τέλος πάντων, η Πόζι θα χρειαστεί τη βοήθειά σου με τον έναν ή τον άλλον τρόπο, είμαι σίγουρη».

«Είναι πάντα χαρά μου να βοηθάω την Πόζι», απάντησε η Σόφι.

Η Αραμίντα στένεψε τα μάτια προσπαθώντας να καταλάβει αν η Σόφι ήταν αυθάδης. «Απλώς φρόντισε να τη βοηθήσεις», είπε τελικά, συλλαβίζοντας κοφτά. Κι έσπευσε στο λουτρό.

Η Σόφι τη χαιρέτισε καθώς η πόρτα έκλεινε πίσω της.

«Α, εδώ είσαι, Σόφι», είπε η Ρόζαμουντ μπαίνοντας βιαστικά στο δωμάτιο. «Χρειάζομαι τη βοήθειά σου αμέσως».

«Δυστυχώς πρέπει να περιμένεις μέχρι να—»

«Είπα αμέσως!» πετάχτηκε η Ρόζαμουντ.

Η Σόφι ίσιωσε τους ώμους και κοίταξε τη Ρόζαμουντ ψυχρά. «Η μητέρα σου θέλει να της μεταποιήσω την τουαλέτα».

«Δεν έχεις παρά να βγάλεις τις καρφίτσες και να της πεις ότι τη στένεψες. Δεν πρόκειται να το πάρει είδηση».

Η Σόφι είχε ακριβώς την ίδια ιδέα και αναστέναξε. Αν έκανε ό,τι της είχε πει η Ρόζαμουντ, την επόμενη κιόλας μέρα η τελευταία θα την κακολογούσε κι αυτό θα έκανε την Αραμίντα να παραληρεί και να ξεσπάει για μια ολόκληρη εβδομάδα. Τώρα θα έπρεπε οπωσδήποτε να κάνει τη μεταποίηση.

«Τι με θέλεις, Ρόζαμουντ;»

«Έχει σκιστεί σε ένα σημείο το στρίφωμα της στολής μου. Δεν έχω ιδέα πώς έγινε».

«Ίσως όταν τη δοκίμασες—»

«Μη μου αυθαδιάζεις εμένα!»

Η Σόφι έκλεισε αμέσως το στόμα της. Ήταν πολύ πιο δύσκολο να παίρνει διαταγές από τη Ρόζαμουντ απ' ό,τι από την Αραμίντα, ίσως επειδή κάποτε ήταν ισότιμες και μοιράζονταν την ίδια σχολική αίθουσα και γκουβερνάντα.

«Πρέπει να το μπαλώσεις αμέσως», είπε η Ρόζαμουντ με ένα επιτηδευμένο ρουθούνισμα.

Η Σόφι αναστέναξε. «Φέρ' το μου τότε. Θα το κάνω αμέσως μόλις τελειώσω της μητέρας σου. Σου υπόσχομαι ότι θα το έχεις αρκετά εγκαίρως».

«Δεν θα αργήσω σε αυτόν τον χορό», προειδοποίησε η Ρόζαμουντ. «Αν αργήσω, θα ζητήσω την κεφαλή σου επί πίνακι».

«Δεν θα αργήσεις», υποσχέθηκε η Σόφι.

Η Ρόζαμουντ έβγαλε έναν κάπως θυμωμένο ήχο κι έπειτα πήγε τρέχοντας ως την πόρτα για να φέρει τη στολή της. «Ουφ!»

Η Σόφι σήκωσε το βλέμμα για να δει τη Ρόζαμουντ να πέφτει πάνω στην Πόζι, που περνούσε τρέχοντας την πόρτα.

«Κοίτα μπροστά σου, Πόζι!» ξέσπασε η Ρόζαμουντ.

«Κι εσύ το ίδιο όμως», επισήμανε η Πόζι.

«Εγώ κοίταζα. Είναι αδύνατο να σε αποφύγω, ηλίθια χοντρή».

Τα μάγουλα της Πόζι βάφτηκαν κόκκινα και παραμέρισε.

«Θέλεις κάτι, Πόζι;» ρώτησε η Σόφι μόλις εξαφανίστηκε η Ρόζαμουντ.

Η Πόζι έγνεψε καταφατικά. «Θα μπορούσες να βρεις λίγο χρόνο για να με χτενίσεις απόψε; Βρήκα μερικές πράσινες κορδέλες που μοιάζουν κάπως σαν φύκια».

Η Σόφι αναστέναξε επίσης. Οι σκούρες πράσινες κορδέλες δεν θα φάνονταν και πολύ στα σκούρα μαλλιά της Πόζι, αλλά δεν είχε το κουράγιο να της το επισημάνει. «Θα προσπαθήσω, Πόζι, αλλά πρέπει να μπαλώσω το φόρεμα της Ρόζαμουντ και να μεταποιήσω της μητέρας σου».

«Α». Η Πόζι έδειξε την απογοήτευσή της. Αυτό τη στενοχώρησε πολύ τη Σόφι. Η Πόζι ήταν η μόνη που ήταν κάπως ευγενική απέναντί της μέσα στο σπιτικό της Αραμίντα, εκτός από τους υπηρέτες. «Μην ανησυχείς», τη

διαβεβαίωσε. «Θα φροντίσω τα μαλλιά σου να είναι υπέροχα όσος χρόνος κι αν μας απομείνει».

«Ω, σε ευχαριστώ, Σόφι! Εγώ—»

«Δεν έπιασες ακόμα την τουαλέτα μου;» ξέσπασε σαν κεραυνός η Αραμίντα επιστρέφοντας από το λουτρό.

Η Σόφι ξεροκατάπιε. «Μιλούσα στη Ρόζαμουντ και στην Πόζι. Της Ρόζαμουντ της σκίστηκε το φόρεμα και—»

«Στρώσου στη δουλειά τώρα!»

«Θα το κάνω. Αμέσως. Στο πι και φι. Πιο γρήγορα κι από—»

«Μα τι μουρμουρίζεις;» ρώτησε η Αραμίντα.

«Τίποτα».

«Τότε σταμάτα τις φλυαρίες αμέσως. Βρίσκω τον τόνο της φωνής σου ιδιαίτερα τραχύ για τα γούστα μου».

Η Σόφι ένωσε σφιχτά τα δόντια.

«Μαμά», είπε η Πόζι, «η Σόφι θα με χτενίσει απόψε σαν—»

«Φυσικά και θα σε χτενίσει. Μη χασομεράς άλλο και πήγαινε να βάλεις κομπρέσες στα μάτια σου για να μη δείχνουν τόσο πρησμένα».

Της έπεσαν τα μούτρα της Πόζι. «Τα μάτια μου είναι πρησμένα;»

Η Σόφι έγνεψε αρνητικά στην ελάχιστη πιθανότητα που η Πόζι αποφάσιζε να χαμηλώσει το βλέμμα προς το μέρος της.

«Πάντα είναι πρησμένα τα μάτια σου», απάντησε η Αραμίντα. «Εσύ τι λες, Ρόζαμουντ;»

Η Πόζι και η Σόφι γύρισαν προς την πόρτα. Η Ρόζαμουντ είχε μόλις μπει, με τη στολή της Μαρία Αντουανέτα στα χέρια. «Πάντα», συμφώνησε.

«Αλλά μια κομπρέσα θα βοηθήσει, είμαι σίγουρη».

«Είσαι πανέμορφη απόψε», είπε η Αραμίντα στη Ρόζαμουντ. «Και σκέψου ότι ακόμα δεν άρχισες να ετοιμάζεσαι. Αυτό το χρυσό χρώμα στην τουαλέτα σου ταιριάζει απόλυτα με τα μαλλιά σου».

Η Σόφι έριξε ένα συμπονετικό βλέμμα στη μελαχρινή Πόζι, που ποτέ δεν άκουγε κομπλιμέντα από τη μητέρα της.

Το χαμόγελό του έγινε πονηρό. «Ίσως τότε», της είπε, πιάνοντας την πράσινη βελούδινη φούστα της και τραβώντας την κοντά του, «θα έπρεπε να πάμε στην ιδιωτική βεράντα».

Οι λέξεις αυτές τής ήταν τόσο μα τόσο οικείες και μέσα σε μια στιγμή πήγε πίσω εννέα χρόνια, στον χορό μασκέ. «Ωστε στην ιδιωτική βεράντα;» τον ρώτησε κι η ικανοποίηση έστησε χορό μέσα στα μάτια της. «Και πώς ξέρετε, παρακαλώ, ότι υπάρχει μία ιδιωτική βεράντα;»

Τα χείλη του τρίφτηκαν πάνω στα δικά της. «Έχω τους τρόπους μου», της ψιθύρισε.

«Κι εγώ», του ανταπάντησε εκείνη με ένα πονηρό χαμόγελο, «έχω τα μυστικά μου».

Εκείνος τραβήχτηκε πίσω. «Αλήθεια; Και θα τα μοιραστείς;»

«Εμείς οι πέντε», του είπε γνέφοντας, «πρόκειται να γίνουμε έξι».

Την κοίταξε στο πρόσωπο κι έπειτα στην κοιλιά. «Είσαι σίγουρη;»

«Όσο σίγουρη ήμουν και την τελευταία φορά». Πήρε το χέρι της και το έφερε στα χείλη του. «Αυτό θα είναι κορίτσι».

«Έτσι είπες και την τελευταία φορά».

«Το ξέρω, αλλά—»

«Και την προηγούμενη επίσης».

«Τόσο το καλύτερο. Αυτή τη φορά οι πιθανότητες θα είναι με το μέρος μου».

Εκείνη κούνησε το κεφάλι. «Χαίρομαι που δεν είσαι τζογαδόρος».

Της χάρισε ένα χαμόγελο. «Ας μην το πούμε ακόμα σε κανέναν».

«Νομίζω ότι κάποιοι ήδη το υποψιάζονται», παραδέχτηκε η Σόφι.

«Θέλω να δω πόσο χρόνο θα πάρει στη Γουίσλνταουν να το καταλάβει», είπε ο Μπένεντικτ.

«Σοβαρολογείς;»

«Η καταραμένη η γυναίκα ήξερε για τον Τσαρλς, ήξερε για τον Αλεξάντερ και ήξερε και για τον Γουίλιαμ».

Η Σόφι χαμογέλασε κι αφέθηκε να την παρασύρει στο σκοτάδι. «Το συνειδητοποιείς ότι η Γουίσλνταουν με έχει μνημονεύσει διακόσιες τριάντα

δύο φορές;»

Αυτό τον έκανε να μαρμαρώσει. «Τις μετρούσες;»

«Διακόσιες τριάντα τρεις, αν υπολογίσουμε κι εκείνη τη φορά μετά από τον χορό μασκέ».

«Δεν το πιστεύω ότι τις μετρούσες».

Εκείνη σήκωσε αδιάφορα τους ώμους. «Είναι συναρπαστικό να σε μνημονεύουν».

Ο Μπένεντικτ πίστευε ότι ήταν μπελάς να σε μνημονεύουν, αλλά δεν θα της το χάλαιγε κι έτσι είπε απλώς: «Τουλάχιστον πάντα γράφει καλά πράγματα για σένα. Αν δεν το έκανε, θα αναγκαζόμουν να την κυνηγήσω και να τη διώξω από τη χώρα».

Η Σόφι δεν μπόρεσε να μη χαμογελάσει. «Ω, σε παρακαλώ. Δεν πιστεύω ότι θα ανακάλυπτες την ταυτότητά της όταν δεν το έχει καταφέρει κανείς από την υψηλή κοινωνία».

Ύψωσε το φρύδι του με αλαζονεία. «Αυτό δεν μου ακούγεται σαν συζυγική αφοσίωση και εμπιστοσύνη σε μένα».

Εκείνη υποκρίθηκε ότι παρακολουθούσε το γάντι της. «Μη σπαταλάς την ενέργειά σου. Προφανώς είναι πολύ καλή σε αυτό που κάνει».

«Πάντως, δεν θα μάθει για τη Βάιολετ», ορκίστηκε ο Μπένεντικτ. «Τουλάχιστον όχι προτού είναι προφανές σε όλους».

«Τη Βάιολετ;» ρώτησε τρυφερά η Σόφι.

«Είναι καιρός να δώσει κι η μητέρα μου το όνομά της σε ένα εγγονάκι της, τι λες;»

Η Σόφι ακούμπησε πάνω του κι άφησε το μάγουλό της να αγγίξει το κολλαριστό μετάξι του πουκαμίσου του. «Νομίζω ότι πρόκειται για ένα υπέροχο όνομα», του ψιθύρισε και φώλιασε πιο βαθιά στο καταφύγιο της αγκαλιάς του. «Απλώς ελπίζω να είναι κορίτσι. Γιατί αν είναι αγόρι, δεν πρόκειται να μας συγχωρήσει ποτέ...»

* * *

Αργότερα την ίδια νύχτα, σε ένα σπίτι στην καλύτερη συνοικία του Λονδίνου, μια γυναίκα πήρε την πένα της κι έγραψε:

Η Κοινωνική Στήλη της Λαίδης Γουίσλνταουν, 3 Μαΐου 1824

Αχ, Αγαπημένε μου Αναγνώστη, η Γράφουσα έμαθε ότι τα εγγόνια των Μπρίτζεرتون σύντομα θα είναι έντεκα...

Μα όταν προσπάθησε να γράψει κι άλλα, το μόνο που μπόρεσε να κάνει ήταν να κλείσει τα μάτια και να αναστενάξει. Το έκανε πολύ καιρό αυτό. Μα για πότε πέρασαν έντεκα χρόνια;

Ίσως είχε έρθει η ώρα να πάει παρακάτω. Είχε κουραστεί να γράφει για όλους τους άλλους. Είχε έρθει η ώρα να ζήσει τη δική της ζωή.

Κι έτσι η λαίδη Γουίσλνταουν άφησε την πένα της και προχώρησε ως το παράθυρό της, τραβώντας τις πράσινες κουρτίνες στο χρώμα του φασκόμηλου και κοιτάζοντας έξω τη νύχτα, τη σκοτεινή σαν το μελάνι.

«Ήρθε η ώρα για κάτι καινούριο», ψιθύρισε. «Ήρθε η ώρα να είμαι επιτέλους ο εαυτός μου».

Ο Δούκας κι Εκείνη είναι το βιβλίο που αποτέλεσε την έμπνευση για την επιτυχημένη σειρά του Netflix. Η πολυβραβευμένη συγγραφέας μάζ μεταφέρει στην εποχή της Αντιβασιλείας στη Βρετανία, σε ένα ταξίδι γεμάτο ίντριγκες, πάθη και δυναμικές ηρωίδες που παίρνουν την κατάσταση στα χέρια τους, χωρίς να περιμένουν έναν όμορφο πρίγκιπα να τις σώσει.

Το 1814 μας υπόσχεται μία ακόμη σεζόν γεμάτη εκδηλώσεις. Όχι όμως, κατά την άποψη της γράφουσας, και για τον Άντονι Μπρίτζεرتون, τον πιο

αμφιλεγόμενο εργέννη που δεν έχει δώσει δείγματα ότι επιδιώκει τον γάμο. Και στ' αλήθεια, γιατί να το κάνει;

Η καλόκαρδη και οξυδερκής Πενέλοπε Φέδερινγκτον είναι από πάντα ερωτευμένη με τον Κόλιν Μπρίτζερτον, τον αδελφό της καλύτερης της φίλης. Για τη μισή της ζωή τον παρακολουθεί από την απόσταση που ορίζουν οι κανόνες και πιστεύει ότι γνωρίζει τα πάντα για εκείνον. Όμως, ακόμα και οι πιο άσπιλοι φαινομενικά άνθρωποι κρύβουν μέσα τους βαθιά ένα μυστικό.

Μια ηλιόλουστη μέρα του 1761, ένας Βασιλιάς και μια Βασίλισσα συναντήθηκαν για πρώτη φορά. Παντρεύτηκαν μέσα στις επόμενες ώρες. Η Σάρλοτ του Μέκλενμπουργκ-Στρέλιτς, γεννημένη ως Γερμανίδα πριγκίπισσα, είναι όμορφη, ισχυρογνώμων και πολύ ευφυής. Κάποιος θα έλεγε ότι δεν είναι ακριβώς αυτά τα χαρακτηριστικά που έψαχνε η Βρετανική Αυλή για τη γυναίκα του νεαρού Βασιλιά Τζορτζ του Γ'. Αλλά η φλόγα και η ανεξαρτησία της είναι αυτά ακριβώς που χρειάζονται, καθώς ο Τζορτζ έχει μυστικά... Μυστικά που δυνητικά θα κλονίσουν τα θεμέλια του ίδιου του Στέμματος.